

Ghana

Měl jsem ještě ze studentských dob kamaráda v Kumasi. Za dob studií v Praze vždy do dotazníku v kolonce povolání otce udával: král. Povolání matky: v domácnosti.

V Burkině jsem měl několik dnů volných. Rozhodl jsem se, že si v Ghaně vyřídím obchody a konečně navštívím také dávného přítele.

...

Důstojník mluvil perfektní angličtinou. Jak později řekl, studoval v Británii.

„Co mohu pro vás udělat Mr. Frank?“ otázal se, když si prohlédl dokumenty. Vyložil jsem mu stručně svůj problém.

„Vaše doklady i pojistka jsou v pořádku,“ dodal nechápavě.

„Sir, tak to řekněte tomu policajtovi, co po mě chce 1000 dolarů pokuty a zadržuje

moje auto v Nawrongo! Autem jsme tam za chvíli, pěšky jsem šel necelou hodinu.“

Usmál se na mě:

„Smím vás pozvat na čaj Mr. Frank? Já to vyřídím, to je už nyní moje věc.“

Zavolal na sloužícího důstojníka. Velmi klidným hlasem řekl úsečně několik vět. Jazyku jsem nerozuměl. Důstojník sklapl hlučně podpatky, zasalutoval a odešel. Sluha v uniformě po chvíli přinesl horký čaj. Popíjeli jsme a povídali. Byl jsem neklidný a bylo to na mě asi znát.

...

Vyšli jsme před budovu. Na zemi ležel ten nařvaný policajt, bez čepice i bez sebevědomí. Vedle něho jeho nadřízený. Nad nimi dva chlapíci snad dvoumetroví drobečci v uniformě vojenské policie, bílé přilby na hlavě, jak to známe z filmů. Každý měl v ruce asi metrový bílý obušek. Zřejmě už zadrženým domluvili. Kapitán opět velmi klidně něco řekl. MPíci popadli policajty doslova za límec, obuškem je přetáhli přes záda a postavili.

„Tady se pánovi omluvte!“ pravil kapitán tiše, už anglicky.

Policajti jen zamumlali: „Sorry Sir.“

..

Ašanti jsou hezcí lidé. Ty jejich ženy jsou opravdu štíhlé a ladné jako gazely. Přítel náčelník mě uvedl do rodiny a představil mnoha ženským příbuzným. Doporučoval mě do jejich přízně a nešetřil chválou. Podle jeho vyprávění byl slon, v porovnání se mnou, velmi malé zvíře. Chtěl mě tam oženit, chtěl abych zůstal s ním v Ghaně. Měl jsem už zázemí v Burkině Faso, čekaly mě tam tři ženy, nebylo o čem rozhodovat.

Ňa-ňaja se mnou dorazila z Ghany z Bolgatanga. Jediná křesťanka mezi mými ženami. Pozoruhodné na ni byly její velké boty. Aby vypadala větší, nosila ráda špičaté lodičky na vysokém podpatku, velikost č.43. Boubacar ji věnoval mopedu.

Abu ji uvedla do domácnosti a představila ostatním ženám. Zcela samozřejmě se usadila v mé ložnici, ke spokojenosti ostatních žen. Odpadla jim nudná záležitost v posteli. I mě to připadalo praktické a zábavnější. Nespěchal jsem proto do Evropy, odlet se stále odkládal...

Po mém návratu byla Ňa-ňaja pryč i s mopedem. Říkali, že se vrátila do Ghany. Marabu se poptával v Bolgatanga, tam o ni nikdo nevěděl. Mohlo ji srazit auto. Možná ji někde zabili a okradli o moped. Zabíjelo se i pro jízdní kolo.